

Strona pozwana: Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest ABP), Vlaams Financieringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant, Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen NV (VMSW), Christof De Knop, Valérie De Knop, Melissa De Knop, Joanna De Keersmaecker, Marie-Jeanne Thielemans

Interwenient: Vlaams Gewest

Pytania prejudycjalne

Czy art. 21, 45, 49 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 22 i 24 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu, na podstawie którego instytucja publiczna przygotowuje tereny w celu oferowania ich na rynku do zakupu i najmu działek i mieszkań na korzystnych warunkach, przyznając pierwszeństwo osobom, które mają silną więź społeczną, gospodarczą, socjalną lub kulturową z terytorialnym obszarem działalności tej instytucji, przy zastosowaniu kryteriów dochodowych, które mogą zostać spełnione przez większość tych osób, tak jak w przypadku uregulowania wynikającego z:

- zarządzenia rady prowincji Brabancja Flamandzka z dnia 25 lutego 2014 r. dotyczącego rozporządzenia prowincjonalnego w sprawie funkcjonowania i sposobu zarządzania agencji nieruchomości i mieszkalnictwa w Brabancji Flamandzkiej (Vlabinvest APB) w związku z
- art. 2/2 zarządzenia rządu flamandzkiego z dnia 29 września 2006 r. w sprawie warunków zbywania nieruchomości przez Flamandzkie Towarzystwo Mieszkań Socjalnych oraz towarzystwa budownictwa społecznego w wykonaniu flamandzkiego kodeksu mieszkaniowego (oraz art. 17 ust. 2–6 zarządzenia rządu flamandzkiego z dnia 12 października 2007 r. w sprawie regulacji systemu najmu socjalnego wykonującej tytuł VII flamandzkiego kodeksu mieszkaniowego)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 158, s. 77.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 28 września 2016 r. w sprawie T-309/10 RENV, Christoph Klein/Komisja Europejska, wniesione w dniu 9 czerwca 2017 r.

(Sprawa C-346/17 P)

(2017/C 300/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Christoph Klein (przedstawiciel: H.-J. Ahlt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 28 września 2016 r. w sprawie T-309/10 RENV;

2. Zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego 1 562 662,30 EUR wraz z odsetkami w wysokości obowiązującej stawki odsetek podstawowych zwiększonej o 8 punktów procentowych od dnia wydania orzeczenia;
3. Stwierdzenie, że Komisja jest co do zasady zobowiązana do naprawienia skarżącemu podniesionej szkody, podlegającej jeszcze ustaleniu, poniesionej przez niego po 15 września 2006 r.;
4. Obciążenie Komisji kosztami postępowania;
5. Pomocniczo: uchylene wyroku Sądu z dnia 28 września 2016 r. w sprawie T-309/10 RENV i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze Sąd naruszył art. 61 ust. 2 statutu Trybunału, ponieważ błędnie ocenił zakres związania wyrokiem Trybunału i błędnie przyjął, że skarżący nie może żądać odszkodowania w odniesieniu do jego produktu „effecto” ze względu na niedopuszczalność czwartego zarzutu w sprawie C-120/14 P.

Po drugie Sąd naruszył ponownie art. 61 ust. 2 statutu Trybunału, ponieważ nie zastosował się w sposób wiążący do prawnej oceny Trybunału. W pkt 95 wyroku Trybunał stwierdził, że zaskarżony wyrok pierwotny należy uchylić w zakresie, w jakim Sąd oddalił skargę w odniesieniu do żądania zasądzenia od Komisji odszkodowania za szkodę poniesioną, jak podniesiono, przez wnoszącego odwołanie. Wbrew tej ocenie prawnej Sąd doszedł do wniosku, że brak jest roszczenia o odszkodowanie już co do zasady ze względu na brak spełnienia przesłanek.

Po trzecie Sąd dopuścił się naruszenia art. 84 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem poprzez odrzucenie stwierdzenia, że Komisja naruszyła również art. 41 karty praw podstawowych w związku z beczynnością w postępowaniu w sprawie klauzuli ochronnej na podstawie art. 8 dyrektywy 93/42 uzasadniając to w ten sposób, że chodzi o niedopuszczalne nowe twierdzenia. Jest to błędne z tego względu, że w rzeczywistości skarżący powołał się już w skardze na zasadę dobrych rządów, która pokrywa się merytorycznie z zasadą dobrej administracji i art. 41 karty praw podstawowych. W związku z tym nie miało miejsca niedopuszczalne przedstawienie nowych twierdzeń.

Po czwarte Sąd przyjął, że dyrektywa nie nadaje praw skarżącemu osobiście, ani atmed AG. W odwołaniu podniesiono, że narusza to prawo Unii, ponieważ obydwa adresaci prowadzą postępowanie w sprawie klauzuli ochronnej i jako podmioty bezpośrednio zainteresowane gospodarczo mogą powoływać się na zasady swobodnego przepływu towarów.

Po piąte Sąd błędnie zakwestionował związek przyczynowy pomiędzy bezprawnym zachowaniem Komisji i podniesioną szkodą. Przeinaczył on przy tym stan faktyczny i błędnie zakwalifikował okoliczności. Ponadto ponownie naruszył on art. 8 ust. 2 dyrektywy 93/42, nie przeprowadził badania prawnego i uzasadnił orzeczenie w niewystarczający sposób.

Po szóste poprzez brak uwzględnienia załączników KOM RENV 1 i 2 Sąd naruszył zasady sprawiedliwego postępowania i wysłuchania przed sądem, art. 6 EKPC, art. 47 karty praw podstawowych oraz przeinaczył stan faktyczny i dowody.

Po siódme, poprzez brak uwzględnienia wniosku skarżącego o nałożenie na Komisję obowiązku przedstawienia akt klauzuli ochronnej Sąd naruszył zasady sprawiedliwego postępowania, art. 6 EKPC, art. 47 karty praw podstawowych oraz art. 64 § 3 d) regulaminu postępowania przed Trybunałem i art. 24 statutu Trybunału.